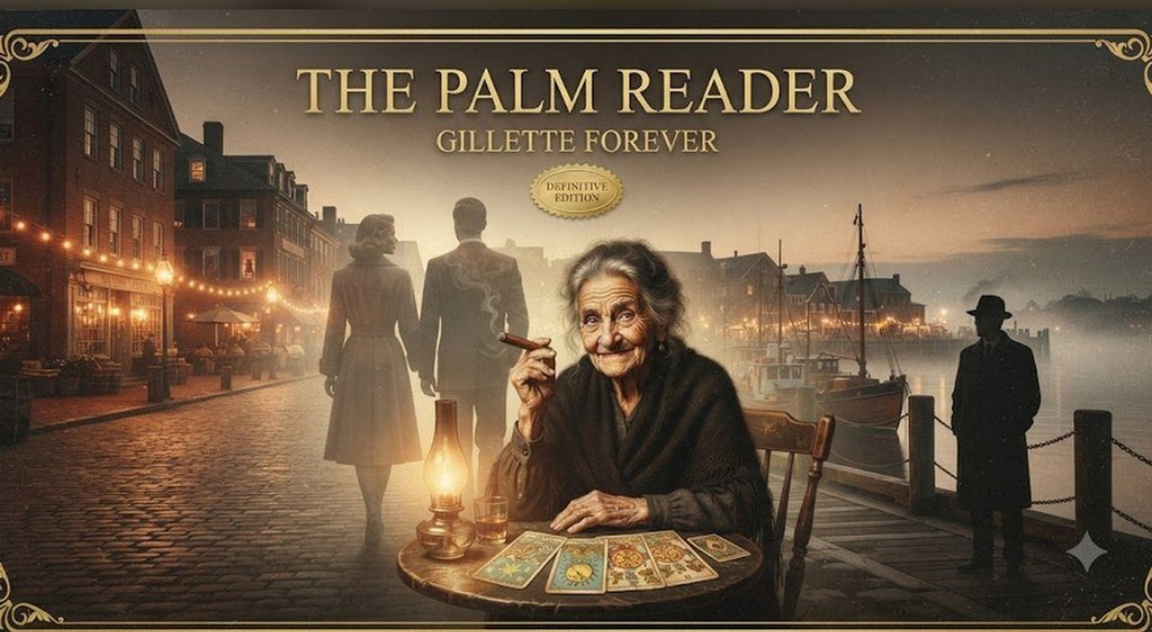

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

GHICITOAREA ÎN PALMĂ DE PE WALL STREET — CONTINUARE

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Întâlnirea cu ghicitoarea portugheză de nouăzeci și doi de ani din Boston, cu câteva zile înainte, îmi lăsase o surpriză și o amintire plăcută în tăcerea mea, împreună cu un zâmbet care nu spunea niciun cuvânt, dar se gândea mereu la același lucru: și acum ce o să se întâmple, ce n-am prevăzut deja?

Disciplina ezoterică, înăuntrul lui Pitagora și al geometriei lui, fusese fundamentul meu cultural în ultimii treizeci și trei de ani. Magia, albă sau neagră, n-o întâlnisem cu adevărat niciodată — o folosisem în glumă, în scopuri nobile, doar citind horoscoape și zodii. Nu costa nimic să citesc în fiecare dimineață rubricuțele din ziare, iar utilitatea lor o îndreptam spre un singur lucru: să cuceresc femei frumoase, imposibile, femei care spuneau că nu așteaptă niciun bărbat, dar căutau mereu exact unul ca mine.

În seara aceea m-am întors la hotel, pe Strada Doisprezece — deși nu era chiar o adresă din oraș, eram doar eu, care număram cvartalele de la restaurant până unde dormeam, ca să nu mă rătăcesc.

Cina era aceeași dintotdeauna, de ani de zile — n-aș fi renunțat niciodată la linguine cu homar de la MAIN, cele care vorbeau engleză, în timp ce ale mele vorbeau afrikaans și nu se înțelegeau întotdeauna, un amestec de limbi tribale africane și olandeză. Cât despre vin, nu era nicio îndoială: un pahar la fiecare masă, mereu roșu, italian — cerul gurii nu cerea altceva. Dar când

buzunarul dădea ritmul, nu era nimic de făcut decât să renunț și să trec la apă de la robinet.

Camera mea era frumoasă, plină de facilități care rămâneau închise — o piscină, un teren de golf, o saună, o sală de masaj, două blonde, două negrese și o roșcată, o grădină de iarnă, toate strânse într-un singur tablou atârnat la intrare ca un puzzle.

Și apoi patul acela de o persoană, în care, dacă te întorceai, arcurile țipau, un fotoliu roșu plin de găuri, o măsuță — toate incluse în preț, câțiva dolari pe noapte, plătiți înainte să intri.

Baia era piesa de rezistență — prima baie cu rezervare din istorie. Trebuia doar să strigi: e liber? Dacă nu răspundea nimeni în zece secunde, era a ta — un singur spațiu pe hol pentru douăzeci de camere, unisex, ca să nu se creeze inegalități.

Era 22:34. Eram obosit, pe punctul de a adormi, când am auzit o bătaie în ușă. Am crezut că cineva a greșit camera și nu m-am ridicat. Apoi a venit încă o bătaie, iar după ceas era 2:46 — timpul mergea mai departe oricum, fără ca cineva să-și dea seama.

M-am ridicat să deschid și n-am găsit pe nimeni. Când m-am întors spre pat, cineva stătea în fotoliul meu roșu. Frega, a spus, în sfârșit te-am găsit.

Imaginea lui era încetoșată, neomenească, ca o reflexie. Am încercat să-mi dau seama dacă era vreun truc într-o hologramă. N-am găsit nimic care să confirme asta.

N-are rost să cauți sau să încerci să afli cine sunt — te scutesc eu de osteneală. Sunt fantoma pe care ai întâlnit-o la ghicitoare și am venit să aflui finalul volumului 15 din saga Gillette. În schimb, îți dau două secrete pentru GILLETTENARRATIVE-ul tău.

Dacă aş fi povestit asta cuiva, m-ar fi internat pe loc la Boston Hospital. Aşa că am avut grijă să n-o povestesc nimănui.

Partea finală a cărţii 15 este aceasta:

Două cubaneze, mamă şi fiică, tinere şi frumoase, îşi făcuseră fiecare — în momente diferite, în moduri diferite — un spaţiu ca să rămână singure cu mine, să vorbim, şi fiecare ieşise de acolo zguduită. Amândouă voiau acelaşi lucru: să se mărite cu mine.

N-am purtat niciodată verighetă, din cauza unui defect congenital la degete, certificat înainte de căsătoria mea din 1993 — iar soţia mea acceptase şi acest cusur al meu. Într-o dimineaţă am plecat din Cuba. Am luat primul zbor spre Italia fără rezervare — cine cunoaşte locurile acelea îşi poate imagina dificultatea, dar niciodată cum am reuşit — şi le-am spus femeilor, una câte una, în cea mai mare taină, că mă întorc curând, că mă însor cu ele.

Nu s-a întâmplat niciodată.

Credeam că într-o zi o să uite de mine şi de promisiunile mele. Dar nu: au hotărât să angajeze un Aifá din religia africană a lui Orulá, ca să invoce răul şi să-mi arunce un blestem de moarte — din cele care vin fără rambursare.

Şi funcţiona. Am fost dus de urgenţă la terapie intensivă, anticamera morţii, după ce mi-au găsit hemoglobina sub cinci la sută, lichid în plămâni, greutăţi la respirat — iar raportul îmi dădea treizeci şi şase de ore de trăit, cel mult.

A venit şi firma de pompe funebre şi a pus sicriul lângă pat. Priveam totul. Nu mai aveam putere nici să scot o suflare. Nici atunci nu mi-a trecut prin cap să scriu.

Totul părea pregătit. Totul mergea după ritualul magiei negre, când, după treizeci şi trei de ore, m-am ridicat din pat, mi-am

smuls toate tuburile și am ieșit din secție în pijama ca să merg acasă.

Am mers cinci kilometri pe jos, am sunat la ușă, iar soția mea a leșinat. I-am spus să facă pasta e fagioli, că mi-e foame. Douăzeci de minute mai târziu au sunat la ușă carabinierii, alertați de spital.

Îl căutau pe mort, iar când le-am spus că eu sunt, s-au apucat de ouă și au plecat.

A venit momentul să-i spun oaspetelui meu că asta era o parte din final și că îl rog să plece, având în vedere ora. A zâmbit: nu ești curios să afli ce am să-ți spun?

Am spus că nu — pentru că curiozitatea e un lucru feminin. Femeile o poartă ca să câștige împotriva altor femei. Iar mama îmi spusese mereu un singur lucru: rămâi bărbat în mintea unei femei.

Ferdinando